

Un conte de fades

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

De contes n'hi ha tants com somriures. Tots són únics i diferents però de contes que parlin de fades... d'aquests n'hi ha ben pocs. Per això, quan se'n troba un, cal estar molt atent. Diuen que les fades són presumides i sempre que es parla d'elles, s'apropen a escoltar. Així que, estigueu atents a la lectura d'aquesta història, perquè segur que les seves protagonistes s'apropen curioses al vostre voltant.

Aquesta és la història de la Jana i l'Èlia, dues germanes que aprenien a fer de fada a la gran Escola de Bruixes, Fades i Gnoms de la seva ciutat. A l'escola de Fades s'hi va amb autobús o patinet fins que no aprens a volar, i la Jana i l'Èlia hi anaven cada matí ben contentes amb les seves bicicletes.

Però no penseu que eren unes fades d'aquelles que van amb cucurutxos al cap (seria impossible volar pels boscos i no enganxar-te'l a les branques d'un arbre), elles eren dues fades boniques i entremaliades, que vestien dessuadores i texans, i a les que els agradava estudiar i fer encanteris que ajudessin la gent. El problema era que, com a bones germanes, la Jana i l'Èlia s'assemblaven com un ou a una castanya, i si be les dues eren de bon caràcter, una era calmada i tranquil·la mentre l'altra anava amb presses a tot arreu.

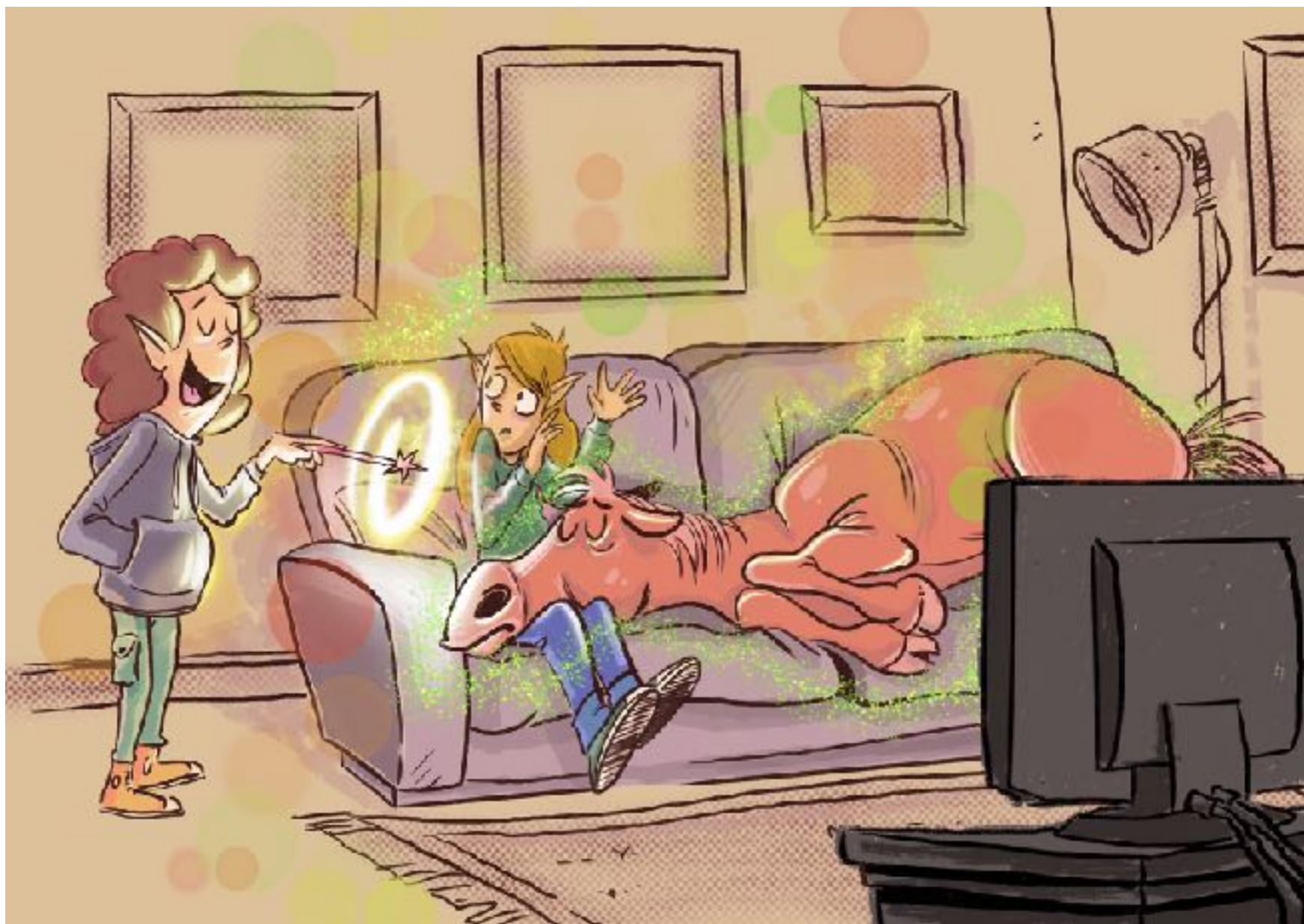
— No corris tant — Li deia sempre la Jana a la seva germana. — Hauries d'intentar calmar-te. Però l'Èlia, de calma no n'havia tingut mai gens, i sense temps per contestar, ja corria a fer alguna barrabassada.

En idioma de fada, "barrabassada" és encanteri que ajuda a algú a aconseguir allò que vol. Però és clar, l'Èlia anava tan atabalada, que abans que la gent acabés el seu desig, ella ja els hi havia concedit. Així, si algú volia un cavall, ella li plantava un animal de 500 quilos al mig del menjador sense esperar a sentir que en realitat volia un cavallet de cartró. O si algú volia anar a la platja, ella l'enviava a Hawaii, sense esperar a saber que "la platja" era el nom del bar del seu poble.

La pobra Èlia no n'encertava ni una de tanta pressa com tenia. En canvi, la Jana, acostumada a desfer els encanteris de la seva germana, havia après a tenir paciència, observar i esperar abans de resoldre les coses. El problema era que just a punt de saber si havien aprovat els exàmens finals, un grapat de veïns enfadats va presentar-se a l'escola per queixar-se de l'Èlia.

“Emporteu-vos aquest cavall”, es queixava un. “Torneu-me el marit de Hawaii” protestava una altra. I així, més d'una vintena de persones van anar explicant tots els desastres de la jove fada, davant la directora de l'escola.

—No aprovaré mai—somicava l'Èlia. —Em trauran la vareta.

Però la Jana sabia que allò no podia passar. L'Èlia era una de les millors fades de l'escola i ningú podia imaginar-se que no li donessin el títol. El que havia de fer era anar a parlar amb la directora i disculpar-se pels seus errors. Però tan bon punt l'Èlia va ficar un peu al seu despatx, va sentir.

—La pressa és enemiga de la màgia. Per més que coneguis tots els encanteris, de res et serviran si no escoltes i penses abans d'actuar.

—Però jo prometo que...—Va interrompre l'Èlia.

—De nou et precipites. No deixes que acabi de parlar que ja estàs protestant.—Va afegir la directora—Em sap greu, però no obtindràs el títol de fada fins que no aprenguis a tenir paciència.

I dit allò, la dona (que alguns deien que tenia més de 200 anys) va fer un gest amb la mà perquè l'Èlia sortís del seu despatx.

—I ara què faré? —es preguntava l'Èlia tot abraçant-se a la seva germana.

—No has de fer res. Tan sols has de demostrar que saps tenir paciència—Va afegir la Jana.

—Doncs va, ensenya-me'n. No perdem més temps i diga'm com es fa per tenir paciència.

Però la Jana tot d'una es va adonar que la seva germana no entenia res de res. Fins i tot tenia pressa per aprendre a ser pacient. Quin disbarat. La Jana se l'estimava molt a l'Èlia i volia ajudar-la a aconseguir el títol de fada, així que va pensar i repensar fins que va trobar una solució.

—Per aprendre a ser pacient, has de fer un encanteri molt especial. —Va dir-li a l'Èlia. —Veus aquesta flor?

—Aquí no hi ha cap flor—Va rondinar l'Èlia observant una trista tija verda.

—Encara no ha sortit, per això necessito que tu facis l'encanteri—Va aclarir la Jana. —Has de trobar les paraules màgiques que la facin florir.

—Per aprendre a ser pacient, has de fer un encanteri molt especial. —Va dir-li a l'Èlia. —Veus aquesta flor?

—Aquí no hi ha cap flor—Va rondinar l'Èlia observant una trista tija verda.

—Encara no ha sortit, per això necessito que tu facis l'encanteri—Va aclarir la Jana. —Has de trobar les paraules màgiques que la facin florir.

—Això és molt senzill!—Va somriure l'Èlia feliç —I quan floreixi tindrà paciència?

—Quan floreixi la tindrà—va sentenciar la Jana.

I a l'Èlia li va faltar temps per córrer a buscar els seus llibres i apunts per trobar quin era l'encanteri més adequat.

Tot el dia se'l va passar llegint, i finalment va trobar les paraules que buscava: *fliflaflor creix més ràpid que un tro*. Però quan les va pronunciar davant la tija, no va passar res de res. “Què estrany”, va pensar l'Èlia. Buscaré altre cop.

Però per més que buscava i rebuscava en llibres i escrits, no hi havia manera de trobar cap encanteri que servís. Ni *fliflaflor*, ni *flafloflu*, ni *amunticreix*, ni *tururut*. Res feia que la flor s'obrís d'una vegada i ella pogués aprendre a tenir paciència.

Potser si li preguntava a la Jana... La seva germana sempre sabia fer les coses en el moment adequat i rara vegada s'equivocava. Es cert que tothom deia que l'Èlia aprenia molt ràpid i era molt espavilada, però la Jana tenia la virtut de fer les coses de forma tranquil·la i no es precipitava gens. Però no, l'Èlia volia demostrar a tothom que podia aconseguir ser pacient tota sola, així que va decidir seguir buscant fins trobar l'encanteri que fes créixer la flor.

A partir d'aquell moment, cada dia l'Èlia visitava biblioteques i arxius buscant l'encanteri adequat. Llegia amb presses, preguntava amb presses i corria cap a la seva flor per veure si funcionava. Però no funcionava cap dels encanteris que recitava i la pobra Èlia es desesperava mirant com a la tija tan sols li havia crescut un trist capoll. *“Va floreta, surt d'una vegada i ensenya'm a ser pacient”*. Però la flor, si la sentia, no tenia cap intenció de fer-li cas. Així que l'Èlia va decidir rendir-se. *“No ho aconseguiré mai”*, va pensar. I tot regant la flor, va adonar-se que potser no seria mai una fada.

Els dies van anar passant i ella ja no corria a la biblioteca ni s'apressava a llegir apunts. Ara tan sols esperava que els dies passessin mentre es mirava la flor, la regava i intentava decidir quina altra feina podia fer. Li agradava ser fada, però també podia estudiar per ser astronauta o presentadora de televisió, o fabricant de xiclets... En aquests pensaments estava quan tot d'una va veure com el petit capoll s'obria delicadament i apareixia un pètal vermell, al cap d'uns segons en va sortir un altre, i un altre, i un altre... fins que tota la flor va aparèixer davant seu. I què bonica era, va pensar l'Èlia. Tant, que va decidir quedar-se a observar-la una estona. Ja no tenia cap pressa per fer res i quan la Jana la va veure, es va apropar.

— Enhorabona! Ho has aconseguit. Has sabut esperar que la flor es prengués el seu temps per créixer. Ara sabràs esperar a entendre el que la gent vol de veritat abans de fer els encanteris.

L'Èlia no s'ho podia creure. La seva germana tenia raó.

— És això la paciència? Esperar que les coses passin al seu ritme sense voler escurçar-les?

— Exacte. — Va dir la Jana. — És la qualitat de saber esperar. Com has esperat tu perquè cresqués la flor.

I allò, l'Èlia ja no ho va oblidar mai més. Ara els seus encanteris els feia amb calma i pensant. Escoltant el que la gent volia abans de decidir el que havia de fer.

—T'has guanyat el títol de fada—Va dir orgullosa la directora—I tu també Jana. No només ets una fada exemplar, sinó que algun dia fins i tot podries ser una bona mestra d'aquesta escola.

Les dues germanes es van abraçar contentes. Havien après moltes coses i ara ho celebraven. Les festes a la Gran Escola de Bruixes, Fades i Gnoms eren conegudes arreu i tothom ballava i cantava. Però mentre l'Èlia observava les seves companyes, sentia que aquell curs havia après una cosa molt més important que la màgia. Havia après a ser pacient.

Però tot d'una, aquella virtut semblava que no li serviria de res quan el cuiner de l'escola va aparèixer amb el pastís de celebració. A totes les joves els va faltar temps per córrer a menjar-ne un tros. També l'Èlia va estar a punt de llançar-s'hi quan es va aturar, s'ho va mirar, i va decidir caminar a poc a poc.

—Que no vens Èlia?—Li va cridar al lluny la Jana.

Però l'Èlia es va fixar en la seva germana que corria feliç i li va dir.

—No pateixis. N'hi ha per tots.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital